

предъ очитѣ и треперѣше отъ отвръщение. Господи колко долна бѣше тя! Можеше ли нѣщо да я оправдае, да я очисти. Простено е жената да излѣже безчестния, който пренебрегва съпругата си, но оня, който е пожертвувалъ всичко отъ любовъ и чистота и когото жената така много обича и винаги е обичала! Господи, колко долна бѣше тя!

Десетъ дни живѣеше съ тия мисли и презъ всичкото време у нея зрѣеше убеждението, че нѣма изходъ, и всичко е свършено съ нея.

Тая вечеръ се пристори, че взима упоителнитѣ прахове и почака да си отиде лѣкарътъ. Изтрѣпнала усѣщаше присѣтствието на Ася. Когато и той излѣзе, тя отвори очи, за да изпълни единственото, което още можеше да направи. Тя стоеше безпомощно отпуснала глава на възглавницитѣ и плачеше. Бѣше ли решението ѝ най-доброто. За нея—да, нито мигъ не се поколеба. Но нѣмаше ли то да направи Ася по-нещастенъ. Стори ѝ се, че той би намѣрилъ утеха, ако му разправѣше всичко, отъ начало до край. Можеше ли тогава да съжалява за една долна жена.

Тя намѣри сили да отвори нощната масичка, да извади листове и моливъ—и започна да му пише. Сълзитѣ я душаха. Тя спираше да се съвзема и започваше отново. Отначало му каза колко го е обичала, колко го обича и сега, после заговори за болестъта му, която ѝ отнела неговитѣ ласки, после за мрежата съблазни и мжки, въ които изпаднала. Стигаше ли това? Не, не. И тя започна да хули